

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku Narodowego Banku Polskiego w W.
przy uczestnictwie Syndyka masy upadłości Spółdzielczego Banku [...] w W. w
upadłości likwidacyjnej oraz T. G.
o zmianę wpisu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika T. G.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 21 czerwca 2018 r., sygn. akt XXIII Ga (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od uczestnika T.G. na rzecz
wnioskodawcy Narodowego Banku Polskiego
w W. kwotę 540 (pięćset czterdzieści) zł tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje
skargę kasacyjną do rozpoznania wobec wykazania przez skarżącego,

że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ustawodawca zmierza w ten sposób do zagwarantowania, że skarga kasacyjna (nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń) będzie pełnił przypisaną jej funkcję publicznoprawną. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

W skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 21 czerwca 2018 r. uczestnik postępowania T. G. oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, tj. dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (zob. postanowienie SN z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, ICBSN 2009, nr 4, s. 48). Chodzi przy tym o zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji, a jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Z tej przyczyny przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej z powołaniem się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa.

Powyższego wymagania nie spełnił skarżący. Zaznaczyć bowiem należy, że dla skutecznego powołania przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. - zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego - konieczne jest nie tylko wyartykułowanie problemu prawnego (zagadnienia prawnego), ale również niezbędne jest wywiedzenie analizy jurydycznej wskazującej na występujące rozbieżności interpretacyjne co do jego rozstrzygnięcia (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, nie publ.; z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ. oraz z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ.). Tymczasem skarżący, wskazując na występowanie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., nie przedstawił możliwych do zastosowania kierunków interpretacyjnych służących rozstrzygnięciu przedstawionego zagadnienia prawnego. Ograniczył się jedynie do wyartykułowania dostrzeganych przez niego problemów interpretacyjnych na tle art. 3 ust. 2 u.z.r. bez jednoczesnego skonfrontowania ich z aktualnym stanem wypowiedzi doktryny i orzecznictwa w tej materii problemowej.

Wskazać w tym miejscu należy, że podnoszone przez skarżącego zagadnienie prawne we wcześniejszych orzeczeniach Sądu Najwyższego uznawane było za pozbawione cechy istotności, która pozwalałaby na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na tak sformułowane zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2019 r., I CSK 413/19, nie publ.; z dnia 31 października 2019 r., I CSK 139/19, nie publ., z dnia 16 października 2019 r., I CSK 138/19, nie publ.). Stanowisko wyrażone w tych, przykładowo podanych orzeczeniach podziela także Sąd Najwyższy w obecnym składzie.

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego - na stosowany wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną -

orzeczono na podstawie 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ i 13 § 2 k.p.c. oraz przepisów § 15 ust. 1 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 8 ust. 1 pkt 13 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

jw